

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 49-50 (2013)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 49-50 (2013)

Ευκολόπιστη Ιερουσαλήμ; Ωδή στον Alberto Moravia; Αερόπολης Πολιτεία; Βρύα με χρώμα βιολετί;

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.28635](https://doi.org/10.12681/prch.28635)

Copyright © 2021, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2021). Ευκολόπιστη Ιερουσαλήμ; Ωδή στον Alberto Moravia; Αερόπολης Πολιτεία; Βρύα με χρώμα βιολετί;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (49-50), 492–495. <https://doi.org/10.12681/prch.28635>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Ευκολόπιστη Ιερουσαλήμ

Τι κι αν δε σε λένε Ριχάρδο,
 τι κι αν δε λένε για σένα
 πως έχεις καρδιά λιονταριού,
 αυτοί δεν ξέρουν
 πόσο ζυγίζει ένα παράλογο άλογο
 απέναντι σ' ένα παράλογο βομβαρδιστικό,
 εκεί,
 πάνω-κάτω στην Ιερουσαλήμ,
 αυτοί δεν ξέρουν
 πως η Ιερουσαλήμ εξαγνίζει το φονιά
 από αρχαιοτάτων χρόνων!

Τι κι αν σου λένε
 πως δεν την περπάτησες την Ιερουσαλήμ,
 εσύ σηκώνεις το βομβαρδιστικό
 αόρατος θανατηφόρος αεροπόρος
 και μαζεύεις ψυχές
 –τα παιδιά ξεγελιούνται εύκολα
 και δεν καταλαβαίνουν
 από πού τους ήρθε ο θάνατος–
 και δεν τα βλέπεις τα αίματα
 και δεν τα ακούς τα κλάματα,
 γιατί πετάς!

Το βράδυ συντροφικά
 μιλώντας για θέματα ελευθερίας
 θα αισθανθείς δικαιωμένος
 –υπάρχουν και φόννοι που γίνονται για καλό,
 ουδέν κακόν αμιγές καλού, γαρ–
 θα παίζεις για λίγο στο φωταγωγημένο μπιλιάρδο
 χαλαρώνοντας
 και θα δειπνήσεις ελαφρά,
 για να 'σαι το πρωί ελαφρύς
 μες το βαρύ το βομβαρδιστικό,
 αόρατος χαρταετός

που θέλει ολόκληρο το συκώτι του Προμηθέα
κάπου εκεί,
λίγο πιο βόρεια, λίγο πιο Ανατολικά της Ιερουσαλήμ!

Τι κι αν δεν είσαι χρυσός βασιλιάς,
εσύ το ξέρεις
πως η Ιερουσαλήμ
είναι μια αρχαία ευκολόπιστη πολιτεία!

Ωδή στον Alberto Moravia

Στην πράσινη Πρέβεζα
ακμάζουν τροχήλατοι έρωτες ανθηροί
με λεπτεπίλεπτα ελάσματα ελικοειδή
και ρόδινες παρειές προσηνεές
πετρωμένες σε σφυρήλατα μάρμαρα,
με φωνές οξυγόνου και μελιού
στα κελιά της ηδονικής βασίλισσας μέλισσας
και μπουγαρίνι με βόστρυχο θυσανωτό,
το στήθος του πρώτου γλάρου στην άμμο
πνιγμένο στη λεπτή λεπίδα του λευκού,
στην αθώα λεπτότητα του λευκού.

Στις μεγάλες πένθιμες πόλεις
πιτσιλωτοί χονδρέμποροι
αυτοπροβάλλονται σε μαύρο φόντο φονικό
στα φωταγωγημένα κορνιζάδικα
πυροβολώντας εικονικά στο κενό
κι ύστερα
βυθισμένοι στα μαλακά τους ανάκλιτρα
ρίχνουν μαλάγρα στη θάλασσα
και ψαρεύουν
δολώνοντας ανθρώπινη σάρκα.

Αερόπολης Πολιτεία

Αυτή την πόλη θα τη λέω Αερόπολη·
κτίσθηκε από αέρα εκ βάθρων βαθέων
και συναρμολογήθηκε αερόστατη
με αερόκλειδα ξενικά
σε βαλκανικό βουλκανιζατέρ.

Εις το όνομα του πατρός
και του χρώματος του χρήματος
και του στόματος του κόμματος
η πόλη της Αερόπολης
το αίμα των παιδιών της το κάνει αέρα
–το αίμα νερό δεν γίνεται,
αέρας γίνεται–
εις το όνομα της δημοκρατίας δυτικού τύπου
με στοιχεία μοναρχίας ασιατικής
οι πολίτες της Αερόπολης εμφιαλώνονται αεροστεγώς
–κάθε σπίτι και δικό του εμφιαλωτήριο,
κάθε πολίτης και δική του φιάλη–
με ημερομηνία εμφιάλωσης
και ημερομηνία λήξης
–πολλοί πολίτες αλλοιώνονται πριν τη λήξη τους–
και οι φιάλες εκτίθενται οικογενειακώς
στις αναβράζουσες προσόψεις των κτιρίων
σε διάφανες γυάλινες σαρκοφάγους
με εξασφαλισμένη την άπνοια
και το κενό αέρος.

Η Αερόπολη δεν έχει ακρόπολη
και οι ισόβιες αρχοντικές της οικογένειες
αερολογώντας για τον γενναίο της λαό
προσφεύγουν σε ξενικές ακροπόλεις,
όταν ο δούρειος ίππος αλλάζει χέρια.

Το σπίτι που γεννήθηκες σου φαίνεται παλάτι
μέχρι να δεις παλάτι.

Βρύα με χρώμα βιολετί

Θα σου μιλάω
 απ' τις κορφές των τρεμάμενων ευκαλύπτων
 και οδοιπόρος
 απ' το περίγραμμα των λόφων της Νικόπολης
 κι απ' τις παλάμες των αγαμάτων
 που θαύμασες
 κι απ' τις λευκές επιτύμβιες στήλες
 που σε πόνεσαν
 κι από 'να χάδι χαμηλό
 στις πέτρες που πάτησες
 και δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο
 σκάνε στον ήλιο
 παραδομένες σε βρύα με χρώμα βιολετί
 –Το χρώμα της βιολέτας
 πάντα με κάνει να πενθώ μεθώντας–
 θα σου μιλάω
 κι απ' τους ανέμους
 που πανηγυρίζουν στη δική μας θάλασσα,
 το Νότο
 που κόβει τα παλιά σκαριά στα δυο,
 το Μαΐστρο
 πούχει το χτένι ψαροκόκκαλο απ' τους Παξούς
 και το Μπουρίνι
 που ρίχνει αστραπές θανατηφόρες,
 καταρρακτώδεις βεντάλιες φωτιάς
 με κρόσια κρεμάμενα μακρόσυρτα
 ουρανομήκη κόκκινα πλοκάμια καταιγιστικά
 να σβήνουν σκοτώνοντας τη θάλασσα
 –«μαύρος ο Ζάλογγος, πιάστε στεριά»,
 έλεγαν οι ψαράδες της Πρέβεζας–,
 θα σου μιλάω
 και μ' ένα περιδέραιο ανθηρό
 πιασμένο στο λαιμό πετροχελίδονου
 πάνω απ' τα γαυγίσματα των σκυλιών
 που γλυστρούν στο μισοσκόταδο
 σαν ασφαλίτες του πενήντα.